

Svjedočanstvo

Mislila sam da je Bog mrtav

Mislila sam Bog je mrtav. Bog je mrtav u Katoličkoj crkvi, to je bilo moje

čvrsto stajalište od kojeg nisam tako lako odustajala. Zsigurno je danas

moja svjesnost o Bogu na daleko većoj razini nego što je to onda bilo,

iako je i danas to ništa u usporedbi s onime što On uistinu jest.

Nekako sam uvijek tražila Boga, duboko u sebi znala sam da je On osoba

i da je savršena ljubav, i da ću tu ljubav jednog dana pronaći; tako sam

jednom odgovorila svojoj prijateljici u srednjoj školi kada me pitala zašto

nisam sretna zbog svojih petica u školi. Ona je mislila da je to jedini

razlog sreće. Ja sam joj rekla da ne znam što tražim, ali znam da je taj

netko savršena ljubav i da ću ga pronaći. To su nekako bili moji prvi

otkucaji srca za Boga, iako su bili nestašni i maleni, danas su mi jako

dragocjeni.

Dakle, činjenica da Bog ne prebiva u Crkvi, i da ju je zaboravio, za mene

je bila čvrsta najviše zbog ljudi koji su išli u Crkvu, a izlazili bi

ogovarajući, psujući, ponašajući se odvratno jedni prema drugima, mladi

su se nastavljali opijati cijelu noć zajedno sa mnom... Koja je bila razlika

između mene i njih? Zaključila sam da je nema.

Dakle, Bog je mrtav u Katoličkoj crkvi!

To nije bilo vrijeme kao danas, vrijeme velikih događanja i molitvenih

pokreta preko kojih Duh Sveti obnavlja svoju Zaručnicu. Iako nisam

nikada bila u Crkvi na “duže” vrijeme, par puta sam pokušala ići na

vjeronauk, ali sam brzo odustajala. Najdivniji događaj kojeg se sjećam je

kada sam bila jako mala, možda kojih šest ili sedam godina; jedna časna

me držala u krilu i jako zagrlila. Ubrzo nakon toga one su otišle iz moga

mjesta, tako da je i moj boravak u Crkvi brzo prestao. Iako sam znala

dolaziti sama, znam da me još kao dijete očaravalo boraviti u tišini u crkvi

i osluškivati je. Ako dovoljno dugo sjediš uronjen u tišinu, možeš čuti

Isusovo Srce koje kuca u Crkvi. I dan danas najdraža molitva mi je tišina,

osluškivanje Njega, Zaručnika.

Nakon tih trenutaka, život se nastavio dalje s tatom koji je jako puno pio i

zlostavljao fizički i psihički sve oko sebe. No ipak, sve u svemu, mi moj

tata jako, jako nedostaje, unatoč velikoj maminoj ljubavi. Mnogo puta se

mislim kako bi bilo da je on tu... i nedostaje mi. Moj je tata poginuo u

automobilskoj nesreći kada sam imala 16 godina. Moja baka, inače moj

uzor, oboljela je od raka i umirala je dugih šest godina. S njezinom smrću

srušio se sav moj svijet.

To su bile jako turbulentne godine za mene. Izgubljena u svim tim

ranama i traumama, počela sam tonuti u alkohol, a kasnije i u travu. Mom

problemu s alkoholom nije se nazirao kraj, tako da sam svaku večer bila

pijana, pila sam čak 15-ak štok-kola po večeri. Svjedočenjem Božje snage

i milosti u mome životu želim se iskupiti za mnoštvo tih grijeha koje sam

učinila u tome razdoblju.

Što se tiče bluda, tome isto nije bilo kraja. Svaku večer trebao je biti drugi

muškarac... Najodvratnije razdoblje mog života sigurno.

Djevojke, žene, ne dajte svoju čistoću, ona je nešto najvrjednije što

imate!

Danas ne pijem već deset godina i živim u potpunoj čistoći od 2004.

godine, znači od mog prvog susreta s Gospodinom. On me čini savršeno

ispunjenom. Dvije godine prije mog obraćanja, jedno jutro razmišljala

sam o svome životu i zaključila da ću, ako tako nastavim, propasti poput

moga tate, koji je sve izgubio zbog alkohola; život, obitelj, sve... Nisam

tako htjela završiti i samo sam odlučila da više neću ni taknuti alkohol. To

je bilo 2002. godine. Kako sam tada donijela odluku, tako se i dogodilo,

to je bio moj prvi korak bliže Bogu, iako tada to nisam znala.

Na blagdan Uznesenja 2004. dobila sam u srcu veliku želju da odem u

crkvu na sv. misu. Nisam se znala ni prekrižiti, ni kada je sv. misa, ni što

je taj dan. To je bio moj prvi susret s Gospodinom, a da nisam znala ni

da On postoji. To je sve nekako bilo kao kod sv. Pavla: “Tko si ti

Gospodine?”

Oblačim se i odlazim na sv. misu, zastajem negdje u sredini klupa, što drugi izgovaraju izgovaram i ja, “znakove” koji oni čine činim i ja... Kada odjednom okrenem glavu prema kipu Presvetog Srca Isusova i pogled mi padne na Srce Isusovo obodeno trnjem. Dan danas, nakon devet godina, sjećanje na taj susret mi mami suze. Kako da vam riječima opišem što se tada dogodilo? To je iznimno teško, jer sve riječi su previše siromašne da bi izrazile obilje Božje ljubavi toga trenutka.

Kada mi je pogled pao na Srce Isusovo, ono je bilo živo, gorjelo je, trpjelo je, jer je bilo izbodeno trnjem, ali iz Njega je gorjela neugasiva vatra. I ta vatra me je obuzimala, i gorjela mojim tijelom, u isti trenutak

sam osjetila da se nalazim u samom centru Njegova Srca, i da Ga držim u

rukama... Naravno, puno sam plakala... Nakon nekog vremena počela sam

okretati glavu od Srca Isusova, jer sam uočila kako me ljudi gledaju, ali

sam odjednom osjetila dlan na mome licu koji je okretao moju glavu da

gledam prema tome Srcu.

Nakon što sam izašla iz Crkve, bila sam tonu lakša, tako sam se osjećala, i

sav nauk Crkve, sve zapovijedi, ama baš sve mi je bilo savršeno jasno,

nisam mučila glavu ni s nedjeljom, ni s deset Božjih zapovijedi, ništa...

Srce Isusovo mi je već sve samo objasnilo. Dakako da je taj susret bio

nešto što nisam baš tako mogla zaboraviti, pa sam se pitala što ta nova

osoba u mom životu želi od mene? Odlučim pitati Ga.

“Što mi želiš reći ovime, moj Gospodine?” rekla sam. On mi odgovori:

“Žedan sam.” Ništa više, samo “Žedan sam”... Hm. Opet ja o tome

razmišljam par dana, i odlučim skupiti hrabrost, jer čega bi bio žedan Bog

koji sve ima, pa sve je Njegovo, osjećala sam da je to Božji zahtjev, jer

Bog kada govori, Njegovi su odgovori kratki, konkretni i imaju u sebi

zahtjev da budu sprovedeni u djelo. Dakle, dolazim pred Srce Isusovo i

pitam Ga: “Dobro, moj Gospodine, čega si ti žedan?” On mi odgovori:

“Žedan sam tvoje ljubavi.” Ništa više, samo to, nije bilo nikakvih

objašnjenja, samo to, pustio je Gospodin da ja dođem k sebi, nakon tog

odgovora... jer tko sam ja da bi mene Gospodin toliko želio?

Nakon tih dana prolaze dvije godine moga života u Crkvi, dolazim svaki

dan na krunicu i sv. misu, ne poznajem Mariju, ali znam da Njoj dugujem

sve... Pod Njezinom sam posebnom zaštitom, i to ću kasnije, kod mog

čudesnog ozdravljenja, doživjeti još snažnije.

U međuvremenu sam primila sv. Pričest, sv. Krizmu, odlazim na

molitvena bdijenja, sudjelujem u radu tada začetka nove evangelizacije u

našoj domovini, danas su to “Radnici Milosrdnog Isusa” koji gorljivo i sa

svim srcem naviještaju Gospodina, i unatoč udaljenosti imaju svi posebno

mjesto u momu srcu.

Nedugo nakon primanja sv. Krizme, jako sam oboljela. U roku od pet

dana pala sam u kolica, postala sam invalid vezana uz krevet, i ta bolest

traje dugih šest godina do trenutka kada sam isto tako čudesno ozdravila.

Kako opisati ono što se u tim trenucima događalo?

Doživjela sam tri operacije vratne kralježnice, pila dvadesetak lijekova

dnevno, imala tešku alergiju od koje mi je tijelo bilo sve na plikove, imala

sam teške epileptične napadaje od kojih mi se tijelo treslo i po nekoliko

sati, kao posljedica bila je moja teška zaboravljivost, nisam mogla

izgovoriti smisleno dvije rečenice, pri kraju se nisam ni mogla potpisati od

spazma, takozvanih grčeva mišića, mišići su mi potpuno atrofirali, imala

sam bolove od kojih bi svatko poludio, tijelo mi je počelo odbacivati

hranu i ja sam se spremala za umrijeti, spremala sam se otići svome

Gospodinu...

Kako sam te sve godine živjela s Gospodinom? Ludo sam Ga voljela i u

bolesti... Ludo, zaljubljeno, i spremna trpjeti što god samo da ostanem s

Njim. Nisam molila za ozdravljenje, iako su mnogi molili za mene, od

svećenika do laika, biskupa, nadbiskupa, bakica u crkvi, mame i braće i

sestara u molitvenoj zajednici. Ja nisam, mislila sam da je to gubljenje

vremena, radije sam razmišljala o Njemu, držala Križ u rukama, i govorila

"FIAT", po Tvojim riječima do kraja, kako Ti želiš, samo da ostanem uz

Tebe...

Uoči subote mog ozdravljenja, trpjela sam teške bolove, oduzimala mi se

lijeva strana, bila sam svima na očaj i bijedu oko sebe, iako s velikom

snagom duha, ta snaga me nikada nije napuštala, jer ako te Bog negdje

stavi On će te i provući kroz to... Daje potrebne milosti da se ispuni

Njegova volja.

Kroz vrijeme moje bolesti ja sam živjela intenzivno s Božjom riječi, moleći

časoslov, kronicu Božanskog Milosrđa i preporučujući se Djevici da kada

god otiđem od Gospodina da me Ona vrati...

Koja je milost biti Marijinim djetetom!

Moja prijateljica i kuma bila je taj dan u Čestohovi, najvećem svetištu

Majke Božje u Poljskoj, i stavila me pod Njezin zagovor. Ja sam cijeli život

pod Njezinim zagovorom. Kaže mama da i kada ona nije bila vjernica da

me redovito stavljala pod Njezin zagovor...

Taj dan, 18. veljače 2012., osjetila sam da trebam stati na noge. Kada

sam to učinila osjetila sam kako me Božja snaga ispunja, da bolest

napušta moje tijelo i laganu toplinu duž kralježnice... Ali nisam odmah

bila svjesna onoga što se događa, znam da sam htjela vježbati, i tako

dižem ja jednu nogu, drugu, okrenem se i onda...Vratim se ja i skužim

mogu DIGNUTI SVOJE NOGE, JA IH POKREĆEM, ŽIVE SU... vrtim film

unatrag i shvatim što se dogodilo, ja sam ozdravila! Ali što sad?

Odjednom osjetila sam veliku vatru koja ispunja moje tijelo, i veliku želju

da hodam, jako, jako veliku.... I tako sam sa svojom mamom izašla vani

bez ijednog pomagala... Par sekundi prije imala sam potpunu atrofiju

mišića, nisam govorila, a sada hodam, govorim i imam nevjerojatnu

snagu u sebi. Kada sam tako izašla vani uzela sam ja sa sobom štap, kao

iz navike, no u jednom trenutku štap je puknuo po sredini, sam od sebe, i

tako držim ja ručku u rukama i govorim: "Gospodine, taj štap je koštao

sto kuna?!" Gospodin Isus ima velik smisao za humor... "Kada ja činim

čudo ne želim ni štap da imaš, želim da hodaš, potpuno sama..." Nimalo

nisam bila svjesna što se upravo događalo.

Taj dan sam hodala oko pet sati, što je potpuno medicinski nemoguće.

Nisam potvrđivala svoje ozdravljenje kod doktora, jer je bilo očito. Koja

potvrda mi treba, za koga? Ma ja znam u srcu da je to Božje djelo! No

Gospodin se pobrinuo i za to... Tako su mi ove godine u Varaždinskim

toplicama napisali ” ... od 18. veljače 2012. doživjela je ODJEDNOM

ČUDESNO OZDRAVLJENJE...” Pa, evo za one koji traže i to, neka im

bude!

Trebam naglasiti, i to želim reći, jer mi dolazi jako mnogo pitanja, ne,

nisam bila u nikakvom zanosu, nisam ništa molila, moja molitva je bila

predanje Njemu, oduvijek želim samo Njega. Danas smo ovdje, sutra

nismo, danas jedna bolest, sutra druga... a Bog ostaje vječan i k Njemu

treba težiti.

Moje ozdravljenje je velika Božja milost i ne želim da se zasluge pripisuju

nikome osim NJEMU, jer slava pripada isključivo BOGU!

Danas ne pijem nikakve lijekove za epilepsiju, nemam napade, potpuno

mirno živim, zaljubljena u Boga više nego što sam ikada bila. Moje srce

pripada Njemu i Katoličkoj crkvi u potpunosti!

Ne znam kako da izrazim koliko ljubim Crkvu, gorim sva za nju, a bila

sam neprijatelj Katoličke crkve, zaista velik neprijatelj, bilo je to veliko zlo.

Danas ima mnogo još gorih neprijatelja, ono što svima poručujem je;

Bog je ludo zaljubljen u Crkvu, i ne može se vjerovati u Isusa bez Crkve,

Isusovo Srce gori potpuno za Njegovom Crkvom.

To nije nešto što sam “naučila na vjeronauku” ili čime su mi “isprali

mozak”...

Ja sam susrela Gospodina i On mi je to rekao, i spoznala sam da On sebe

poistovjeđuje s Crkvom.

Ljubim je svim srcem svojim!

